

МАЙНОВІ ПРАВА ЗАСНОВНИКА ПРИВАТНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Сурженко Ольга Анатоліївна,

канд. юрид. наук, доц.,

доцент кафедри цивільного права,

Національний юридичний університет

імені Ярослава Мудрого,

Україна, м. Харків

e-mail: 5700381@gmail.com

ORCID 0000-0002-9/32-9797

Розглянуто проблеми законодавчого регулювання майнових прав засновника (засновників) приватного підприємства в Україні. Зроблено висновок, що майнові права засновників приватного підприємства аналогічні майновим правам учасників товариства з обмеженою відповідальністю, а приватне підприємство, в якому є два або більше засновників, має статутний капітал, який поділений на частки, і кожен із засновників має належну йому частку в статутному капіталі. З огляду на це, за аналогією з правами учасників господарських товариств, майнові права на частку в статутному капіталі надають засновникам приватного підприємства право на участь в управлінні цією юридичною особою.

Ключові слова: приватне підприємство; товариство з обмеженою відповідальністю; майнові права; регулювання; засновник; статутний капітал.

Постановка проблеми та аналіз останніх публікацій. Майнові права засновників приватного підприємства розглядали у своїх працях такі українські цивілісти, як В. І. Борисова, А. П. Єфіменко, Д. В. Жеков, М. Г. Ісаков, В. М. Кравчук, Л. В. Сіщук, І. В. Спасибо-Фатєєва, Я. Шевченко, В. Щербина та інші, проте питання їх регулювання наразі залишаються поза увагою дослідників, що й визначило актуальність обраної теми дослідження.

Виклад основного матеріалу. Законодавче регулювання майнових прав засновника (засновників) приватного підприємства (далі – ПП) в Україні перебуває в доволі суперечливому стані. Передусім це зумовлено тим, що само по собі ПП є своєрідною юридичною особою. Воно не регулюється ЦК України, а відповідні норми щодо нього містяться в ГК України. Натомість у цьому Кодексі лише ст. 113 присвячена ПП. Згідно з нею приватним визнається підприємство, що діє на основі приватної власності одного або кількох

фізичних або юридичних осіб. При цьому не йдеться про те, чи є ПП власником майна, сформованого цими особами як засновниками. Зробити однозначний висновок про це неможливо, оскільки формулювання «діє на основі» приватної власності інших осіб може свідчити як про те, що ці особи передали своє майно у власність ПП, так і про те, що вони залишили за собою право власності на передане ПП майно.

В обох випадках майнове право засновників ПП не визначено. Якщо засновник передає своє майно у власність ПП, то він має набувати взамін якесь інше майнове право. Це могло би бути право на частку в статутному капіталі, як це існує в господарських товариствах. Однак відмінність ПП від господарських товариств, яку відстоювали представники науки господарського права, вбачалась у тому, що в ПП статутного капіталу може й не бути і саме це відрізняє його від господарського товариства [1–2].

Такий же аргумент стосується і неможливості набуття засновником ПП корпоративного права як такого, що знов-таки обумовлено часткою в статутному капіталі юридичної особи. Проте в ст. 167 ГК України, в якій надано визначення корпоративних прав, йдеться і про те, що частка особи може визначатися не тільки у статутному капіталі господарської організації, а й в її майні. Якщо поміркувати над тим, що мав на увазі законодавець у цьому виразі, то можна дійти висновку про частку особи, скоріш за все в праві на майно, а не в самому майні. Інакше виходило б, що майно цієї організації поділено на частки, чого в подібних випадках бути не може, оскільки правильно вести мову про частку у праві, а не в майні.

Натомість, якщо навіть таким чином привести вираз законодавця, вживаний у ст. 167 ГК України, до загальноприйнятих правових конструкцій, то виникає інша проблема – тут може йтися лише про право спільної власності засновників/учасників. Як наслідок, сама «господарська організація» власником бути не може.

Проте подібна правова модель майнових відносин в юридичній особі вже піддавалася обґрунтованій критиці, на яку зреагував свого часу законодавець.

Це мало місце у зв'язку з регулюванням фермерських господарств: у редакції ст. 16 Закону України «Про селянське (фермерське) господарство» 1991 р. [3] визначалося, що майно осіб, які ведуть таке господарство, належить їм на праві спільної сумісної власності, якщо інше не передбачено угодою між ними. У редакції ж Закону України «Про фермерське господарство» 2003 р. [4] цю помилку вже було виправлено й встановлено, що майно фермерського господарства належить йому на праві власності (ст. 20). Тож повертатися до помилкових підходів у регулюванні майнових відносин в юридичних особах не варто, але інакше як саме це сталося при набранні чинності ГК України, в ст. 167 якого знов згадується про частку в майні.

Правда, на цей рахунок слід зазначити, що у дійсності випадків використання подібних виразів у статутах юридичних осіб не траплялося. Не має такого бути і з правовим режимом майна та майнових прав засновників ПП.

Тобто, діючи методом виключення, можна стверджувати, що якщо засновники ПП спільними власниками не є, то саме ПП має бути власником. Якщо ж ПП побудовано за моделлю унітарного державного або комунального підприємства, то його засновник є власником майна цього підприємства, а само ПП є суб'єктом права господарського відання або оперативного управління. Цей варіант не виключається ані теоретично, ані на практиці, втім у цій статті він розглядатися не буде.

Беручи цю модель до опрацювання, виходить, що без статутного капіталу ПП не обійдеться і саме в ньому мають визначатися частки, право на які належать засновникам ПП. Відтак, засновникам належить майнове право на частку в статутному капіталі ПП. Які ж висновки з цього слідують?

По-перше, ПП, в якому є два або більше засновників, має статутний капітал. По-друге, він поділений на частки і кожен із засновників має належну йому частку в статутному капіталі. По-третє, вбачається пряма аналогія з правами учасників господарських товариств. По-четверте, майнові права на частку в статутному капіталі надають засновникам ПП, як і учасникам господарських товариств, право на участь в управлінні цією юридичною особою.

Останній висновок логічно виходить зі ст. 83 ЦК України, за якою припускаються дві організаційно-правові форми юридичних осіб – товариства й установи та відповідно до якої товариством є організація, створена шляхом об'єднання осіб (учасників), які мають право участі у цьому товаристві. Щоправда, законодавець допустив й інші організаційно-правові форми юридичних осіб, не вказавши втім їх принципові відмінності від двох зазначених вище. Тому можна вважати, що ПП і є такою особливою організаційно-правовою формою юридичної особи, але його засновники, як і учасники господарських товариств, мають право на участь в управлінні відповідно до майнового права на частку в статутному капіталі.

Саме такого висновку дійшов свого часу Вищий господарський суд України (далі – ВГСУ), дорівнявши ПП до господарських товариств фактично внаслідок наявності в них корпоративних правовідносин. Так, на підставі системного аналізу норм права ВГСУ було визначено, що корпоративні відносини виникають у господарських товариствах, виробничих кооперативах, фермерських господарствах, приватних підприємствах, заснованих на власності двох або більше осіб [5]. Такий висновок прямо слідував із його є твердження, що ПП є підприємницькими товариствами, про що зазначалося у Постанові Пленуму ВГСУ «Про деякі питання практики вирішення спорів, що виникають з корпоративних правовідносин» від 25.02.2016 р. № 4 [6].

Між тим ВГСУ відносив ПП і до господарських товариств за ознакою наявності в цьому підприємстві статутного (складеного) капіталу [7] з посиланням на абзац 5 ч. 3.1 Рішення Конституційного Суду України від 05.02.2013 р. № 1-рп/2013 [8], відповідно до якого «...статутний (складений) капітал є однією з юридичних ознак господарського товариства».

Не вбачаючи в цьому принципових розбіжностей, зазначимо, що засновники ПП мають право на частку в його статутному капіталі, це право є майновим, а відтак засновники мають певні правомочності щодо цього об'єкта. Насамперед це правомочності, пов'язані з обумовленістю майновими правами на частку корпоративних прав засновників.

Крім того, майнові права:

- можуть бути відчужені, успадковані, тобто вони є оборотоздатними;
- надають право засновнику вимагати виплати їх вартості при виході з ПП.

Стосовно вказаної вимоги, то в ГК України не надається регулювання прав засновників ПП і тому те, що саме він вправі вимагати при виході з ПП, не визначено. Щодо цього можна скористатися постановою Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду (далі – КГС ВС) від 15.05.2018 р. у справі № 911/1630/17 [9], в якій він вказав, що внаслідок відсутності врегулювання в ЦК та ГК України порядку виходу учасника з ПП та «виплати належної йому частки в майні підприємства» і з посиланням на ст. 8 ЦК України до цих правовідносин слід застосувати правові норми цивільного законодавства, що регулюють подібні за змістом цивільні відносини (аналогія закону). Це норми ЦК та ГК України, Закону України «Про господарські товариства», які регулюють правовідносини щодо виходу учасників з товариства з обмеженою відповідальністю (далі – ТОВ). Посилання КГС ВС на цей Закон обумовлене тим, що справа розглядалась у 2018 р. до набрання чинності Законом України «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю» [10].

З огляду на це слід зробити два застереження. По-перше, КГС ВС, висловлюючись про аналогію закону, зауважив, що це можливо за умови «існування Підприємства на основі приватної власності кількох осіб (засновників), а також наявності у ньому статутного капіталу, поділеного між учасниками на частки». Це слід розуміти так, що засновників ПП декілька, а точніше – більше двох. КГС ВС вимушений використовувати термінологію, вживану в ст. 113 ГК України щодо дії ПП на основі приватної власності засновників. Тому, хоча цей вираз не коректний, але він є таким, як він позначений у законі.

Якщо ж абстрагуватись від цього, то по суті провести аналогію між ПП і ТОВ у будь-якому разі можна, якщо засновників ПП два і більше. Якщо ж у нього один засновник, то можуть бути два варіанта: коли цей засновник передає

своє майно у власність ПП при його заснуванні та коли він залишається власником свого майна, а ПП матиме майно на праві господарського відання або оперативного управління.

При першому варіанті ПП подібне ТОВ з одним засновником. У цьому разі частка засновника у статутному капіталі ПП складає 100 %. З цього приводу можна було б також проводити паралелі між ПП і ТОВ, але це виходить за межі питання про вихід засновника з ПП і проведення з ним розрахунків. Так, якщо в ПП один засновник, то він не може вийти з ПП і тому міркування з цього приводу не доречні. Якщо у ПП два засновника, то в принципі один із них може вийти з ПП і тоді залишиться один засновник. Заборону на вихід з ПП одного з двох засновників не містять ані ст. 113 ГК України (оскільки нею взагалі не регулюються подібні відносини), ані норми щодо ТОВ, які можуть застосовуватися за аналогією, на що вказує КГС ВС.

По-друге, що стосується майнової вимоги, то важливим є те, що покладається в її основу – частка в статутному капіталі чи частка в майні ПП. Проблема насправді зумовлена кількома чинниками:

– за ст. 54 Закону України «Про господарські товариства» при виході учасника з ТОВ йому виплачується вартість частини майна товариства, пропорційно його частці у статутному капіталі. Тому за цією нормою в основу розрахунків мала б покладатися частка в майні ПП (пропорційна частці в статутному капіталі);

– за ст. 167 ГК України частка особи може визначатися як у статутному капіталі, так і в майна «господарської організації», причому, в яких випадках вона визначається в статутному капіталі, а в яких – у майні, не вказується;

– у Законі України «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю» взагалі не уточнюється вартість частки, що виплачується учаснику при його виході з ТОВ. Так, відповідно до частин 7 і 8 ст. 24 цього Закону учаснику, який вийшов із ТОВ, виплачується «вартість частки», яка «визначається виходячи з ринкової вартості сукупності всіх часток учасників товариства пропорційно до розміру частки такого учасника» [10].

Однозначної відповіді щодо того, чи це буде розрахунок вартості частки, подібний тому, що мав місце раніше, чи має застосовуватися принципово інший підхід, не існує. Судячи зі змісту цієї норми, законодавець свідомо змінив критерії визначення сум, що підлягають виплаті учаснику ТОВ, який виходить із нього. Відтепер цим критерієм є не проекція розміру частки в статутному капіталі на все майно товариства з додержанням відповідних пропорцій (тобто, якщо, скажімо, частка у статутному капіталі учасника складає 10 %, то він може вимагати 10 % вартості всього майна ТОВ), а ринкова вартість частки. Втім, навіть і про це прямо в ч. 8 ст. 24 Закону України «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю» не зазначено, а лише йдеться про ринкову вартість «сукупності всіх часток», до того ж без вказівки на те, в чому.

Вбачається, що проблема цієї вартості полягає в тому, що ринкову вартість можна визначити лише тоді, коли об'єкт, вартість якого визначається, може обертатися на ринку. На наш погляд, частка (без визначення того, в чому саме) учасника ТОВ, як і частка засновника ПП, хоч і може перебувати в цивільному обороті, але не призначена для цього. У будь-якому разі саме таким є найбільш поширений підхід до поняття ринкової вартості. Зокрема, за Національним стандартом № 1 «Загальні засади оцінки майна і майнових прав», затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України від 10.09.2003 р. № 1440 [11], ринкова вартість – це вартість, за яку можливе відчуження об'єкта оцінки на ринку подібного майна.

Висновки. Сучасне правове регулювання відносин з приводу виходу засновника з ПП та виплати йому вартості його майнового права ще далеке від досконалості. На жодне питання з приводу того, що являє собою майнове право та як воно може бути оцінено, відповісти, спираючись на певні статті законів, не можна, що, безумовно, не сприятиме належному захисту цього права у випадку його порушення.

На нашу думку, цю проблему можна вирішити лише таким чином. Передусім слід визначитися не стільки з самим поняттям приватного

підприємства, а з його існуванням у правовому полі України. Так, аналіз майнового права засновника ПП доводить, що всі ці права аналогічні правам учасників господарських товариств. Оскільки ПП в ГК України регулюється лише ст. 113, хоча в ній і вказується на те, що порядок їх організації та діяльності визначається цим Кодексом та іншими законами, а в жодних інших законах правовий статус ПП не регулюється, то слід визнати, що цей вид юридичних осіб не піддано належному правовому регулюванню. Подібне становище й стало підставою для застосування для них за аналогією норм, що регулюють господарські товариства. Це свідчить про відсутність необхідності в окремому регулюванні ПП як юридичної особи і про те, що його спільні риси з господарськими товариствами настільки очевидні, що немає потреб у виокремленні ПП серед юридичних осіб як іншої організаційно-правової форми, про яку йдеться у ст. 83 ЦК України.

Відтак, якщо ПП не є такою особливою організаційно-правовою формою юридичних осіб, то і майнові права його засновників аналогічні майновим правам учасників ТОВ. Якщо ж у статуті ПП передбачено, що воно не є власником майна, то майновим правом його засновника є право власності. У таких випадках майнові відносини між ПП та його засновником аналогічні відносинам між державними або комунальними підприємствами та їх засновниками [12; 13].

Очевидно, що відсутність власної специфіки в організації та діяльності ПП, недостатнє їх регулювання та непродуманість правових засад для цього породило становище, коли в обох випадках до майнових прав засновників ПП має використовуватися аналогія закону – і в разі, коли ПП є власниками, і коли вони власниками не є. Тому логічним і необхідним кроком мало би бути скасування ст. 113 ГК України. Крім того, в Перехідних положеннях Закону України «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю» варто передбачити, що ПП до їх перереєстрації вважаються товариствами з обмеженою відповідальністю із застосуванням до них норм цього Закону.

Список літератури

1. Спасибо-Фатєєва І. В. Правове регулювання приватних підприємств. *Нотаріат для вас*. 2008. № 6. С. 21–24.
2. Спасибо-Фатєєва І., Шевченко Я. Частные предприятия – ошибка НК? *Юридическая практика*. 2007. № 8. С. 12–13.
3. Про селянське (фермерське) господарство : Закон України від 20.12.1991 р. № 2009-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2009-12> (дата звернення: 09.09.2019).
4. Про фермерське господарство : Закон України від 19.06.2003 р. № 973-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/973-15> (дата звернення: 09.09.2019).
5. Постанова Вищого господарського суду України 21 серпня 2017 р. у справі № 922/2681/16. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/68448716> (дата звернення: 09.09.2019).
6. Постанова Пленуму Вищого господарського суду України «Про деякі питання практики вирішення спорів, що виникають з корпоративних правовідносин» № 4 від 25.02.2016 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0004600-16> (дата звернення: 09.09.2019).
7. Постанова Вищого господарського суду України від 10 серпня 2016 р. у справі № 914/1876. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/59631510> (дата звернення: 09.09.2019).
8. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням Товариства з обмеженою відповідальністю «Ліхтнер Бетон Львів» щодо офіційного тлумачення положень частини четвертої статті 58, частини першої статті 64 Закону України «Про господарські товариства» від 05.02.2013 р. № 1-рп/2013. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/v001p710-13> (дата звернення: 09.09.2019).
9. Постанова Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду від 15.05.2018 р. у справі № 911/1630/17. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/74025408> (дата звернення: 09.09.2019).
10. Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю : Закон України від 06.02.2018 р. № 2275-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2275-19> (дата звернення: 09.09.2019).
11. Національний стандарт № 1 «Загальні засади оцінки майна і майнових прав» / затв. Постановою Кабінету Міністрів України від 10.09.2003 р. № 1440. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1440-2003-п> (дата звернення: 09.09.2019).
12. Спасибо-Фатєєва І. В. Про деякі нетипові права, що мають правову природу, схожу з речовою. *Речове право: пріоритети та перспективи* : матеріали Київських правових читань. Київ, 22.03.2019 р. / відп ред. Р. А. Майданик. Київ : Алерта, 2019. С. 59–70.
13. Щербіна В. Право господарського відання і право оперативного управління: поняття, зміст та сфера застосування в Україні. *Право України*. 2018. № 6. С. 13–30.

References

1. Spasybo-Fatieieva, I.V. (2008). Pravove rehuliuвання pryvatnykh pidpriemstv. *Notariat dlia vas*, 6, 21–24 (in Ukrainian).
2. Spasybo-Fateeva, I., Shevchenko, Ja. (2007). Chastnye predpriyatija – oshibka НК? *Juridicheskaja praktika*, 8, 12–13 (in Russian).
3. Pro selianske (fermerske) hospodarstvo: Zakon Ukrainy vid 20.12.1991 r. № 2009-XII. (1991). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2009-12>.
4. Pro fermerske hospodarstvo: Zakon Ukrainy vid 19.06.2003 r. № 973-IV. (2003). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/973-15>.
5. Postanova Vyshchoho hospodarskoho sudu Ukrainy 21 serpnia 2017 r. u spravi № 922/2681/16. (2017). URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/68448716>.
6. Postanova Plenumu Vyshchoho hospodarskoho sudu Ukrainy «Pro deiaki pytannia praktyky vyrishennia sporiv, shcho vynykaiut z korporatyvnykh pravovidnosyn» № 4 vid 25.02.2016 r. (2016). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0004600-16>.
7. Postanova Vyshchoho hospodarskoho sudu Ukrainy vid 10 serpnia 2016 r. u spravi

№ 914/1876. (2016). URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/59631510>.

8. Rishennia Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy u spravi za konstytutsiinym zvernenniam Tovarystva z obmezhenoiu vidpovidalnistiu «Likhtner Beton Lviv» shchodo ofitsiinoho tlumachennia polozhen chastyny chetvertoi statti 58, chastyny pershoi statti 64 Zakonu Ukrainy «Pro hospodarski tovarystva» vid 05.02.2013 r. № 1-rp/2013. (2013). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/v001p710-13>.

9. Postanova Kasatsiinoho hospodarskoho sudu u skladi Verkhovnoho Sudu vid 15.05.2018 r. u spravi № 911/1630/17. (2018). URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/74025408>.

10. Pro tovarystva z obmezhenoiu ta dodatkovoiu vidpovidalnistiu: Zakon Ukrainy vid 06.02.2018 r. № 2275-VIII. (2018). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2275-19>.

11. Natsionalnyi standart № 1 «Zahalni zasady otsinky maina i mainovykh prav», zatv. Postanovoio Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 10.09.2003 r. № 1440. (2003). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1440-2003-p>.

12. Spasybo-Fatieieva, I.V. (2019). Pro deiaki netypovi prava, shcho maiut pravovu pryrodu, skhozhu z rechovoiu. *Rechove pravo: priorityety ta perspektyvy: materialy Kyivskykh pravovykh chytnan. Kyiv, 22.03.2019 r.* R.A. Maidanyk (Ed.). Kyiv: Alerta, 59–70 (in Ukrainian).

13. Shcherbina, V. (2018). Pravo hospodarskoho vidannia i pravo operatyvnoho upravlinnia: poniattia, zmist ta sfera zastosuvannia v Ukraini. *Pravo Ukrainy, 6, 13–30* (in Ukrainian).

Сурженко О. А., канд. юрид. наук, доц., доцент кафедры гражданского права, Национальный юридический университет имени Ярослава Мудрого, Украина, г. Харьков.
e-mail: 5700381@gmail.com ; ORCID 0000-0002-9/32-9797

Имущественные права учредителя частного предприятия

Рассмотрены проблемы законодательного регулирования имущественных прав учредителя (учредителей) частного предприятия в Украине. Сделан вывод, что имущественные права учредителей частного предприятия аналогичные имущественным правам участников общества с ограниченной ответственностью, а частное предприятие, в котором есть два или более учредителей, имеет уставной капитал, разделенный на доли, и каждый из учредителей имеет принадлежащую ему долю в уставном капитале. Учитывая это, по аналогии с правами участников хозяйственных обществ, имущественные права на долю в уставном капитале предоставляют учредителям частного предприятия право на участие в управлении этим юридическим лицом.

Ключевые слова: частное предприятие; общество с ограниченной ответственностью; имущественные права; регулирование; основатель; уставной капитал.

Surzhenko O. A., PhD in Law, Associate Professor, Associate Professor of Civil Law Department, Yaroslav Mudryi National Law University, Ukraine, Kharkiv.
e-mail: 5700381@gmail.com ; ORCID 0000-0002-9/32-9797

Property rights of the founder of Private Enterprise

The article deals with the problems of legislative regulation of property rights of the founder (s) of a Private Enterprise in Ukraine. The modern legal regulation of relations concerning the founder's departure from a Private Enterprise and payment to him of the value of his property right are still far from perfect. This problem can be solved as follows. It is necessary to decide not so much with the very concept of a private enterprise, but with its existence in the legal field of Ukraine. Thus, the analysis of the property rights of the founder of a Private Enterprise proves that all these rights are similar to the rights of participants in business societies. This type of legal entities is not subject to proper legal regulation, which indicates that there is no need for separate regulation of a Private Enterprise as a legal entity, and that its common features with companies are so obvious that they do not need to separate a Private Enterprise from legal entities as another

organizational entity. the legal form referred to in Art. 83 of the Civil Code of Ukraine. Therefore, if a Private Enterprise is not a special organizational and legal form of legal entities, then the property rights of its founders are similar to the property rights of members of the Limited Liability Company. If the charter of a Private Enterprise stipulates that it is not the owner of the property, then the property right of its founder is the property right. In such cases, the property relations between the Private Enterprise and its founder are similar to those between state or public utilities and their founders. It is proposed to repeal Art. 113 of the Economic Code of Ukraine and to provide in the Transitional Provisions of the Law of Ukraine “On Limited and Additional Liability Companies” that private enterprises are re-registered as limited liability companies with the provisions of this Law applied to their re-registration.

Keywords: Private Enterprise; Limited Liability Company; property rights; regulation; founder; authorized capital.

Надійшла до редколегії 06.11.2019 р.

